

Declaració sobre l'ús ple i sense restriccions del català al Congreso

El Grup Koiné està força decebut de constatar que, en general, tenim uns polítics poc o gens conscienciats que la llengua és el camp de batalla on l'imperialisme espanyol ens vol anorrear, que qualsevol avenç de la llengua reforça el sentiment nacional i que cada atac al català ens arracona cap a la residualització.

La llengua és el principal símbol de la nació i el seu pal de paller. Cada vegada que un polític la menysté en cedir a les exigències dels catalanòfobs de fer o repetir les declaracions en castellà està enviant un missatge negatiu als catalans i està propiciant que els qui segueixen les notícies als canals espanyols es convencin que la majoria dels catalans ja hem renunciat a la llengua.

En la conferència de premsa que va fer el MHP Puigdemont el dia 5 de setembre a Brussel·les va demostrar al món que el català és una llengua com qualsevol altra, apta per a totes les funcions. I cap cadena espanyola en va ometre les declaracions fetes en català. Per desgràcia aquesta actitud és molt infreqüent.

Conscient del paper simbòlic de la llengua i del recruament de les ofensives contra el català des del referèndum del 2017, el grup Koiné ha fet més d'un cop declaracions públiques com aquesta o peticions als partits polítics:

- [Decàleg del compromís electoral sobre la llengua catalana](#)
- [Declaració del grup Koiné sobre les eleccions del 23 de juliol del 2023](#)
- [Proposta de pacte sobre l'elecció de la presidència del Congreso de los Diputados](#)

Avui ens adrecem novament als partits amb representació a Espanya, preocupats per la manera molt deficient en què sembla que s'implantarà el plurilingüisme al Congreso de los Diputados, atès que serà una nova afirmació del supremacisme castellà.

Com a experts en lingüística, didàctica de la llengua i branques afins, sabem que s'ha d'entendre que una llengua tant s'empra des del rol d'emissor (en parlar-la o escriure-hi) com en el rol de receptor (en escoltar-la o llegir-la); la llengua la usa activament l'emissor i passivament el receptor. Doncs, si els diputats catalans no

tenen les mateixes opcions de parlar, escriure, llegir o escoltar en català que tenen els diputats espanyols en castellà, es produirà una discriminació. És a dir, si els diputats catalans no poden escoltar totes les intervencions en català (s'hagin fet en la llengua que sigui) ni poden rebre TOTA la documentació pertinent en català, en realitat s'estarà afiançant un sistema de castes com el que es deriva de l'article 3.1 de la constitució vigent, on els catalans, bascos, gallecs, etc tenen menys drets que els espanyols i més deures. La proposta que s'ha presentat avui, dia 7 de setembre, només facilitarà als nostres diputats un u per cent de les seves comunicacions, les actives, i els forçarà a l'ús passiu del castellà per a seguir els debats o la documentació.

Cal recordar que el Regne d'Espanya es va desvincular del sistema de patents europeu en no haver pogut forçar l'equiparació del castellà amb l'anglès. ¿Acceptarien els europarlamentaris de l'estat espanyol que el Parlament Europeu els permetés parlar en castellà i presentar documentació en aquesta llengua, però que es veiessin privats d'interpretació del finès, de l'italià, del francès o de l'hongarès al castellà? Acceptarien que la documentació només els fos facilitada en anglès o en la llengua original?

Es tracta, doncs, d'una qüestió de justícia lingüística: aquells drets que els parlamentaris troben normals al Parlament Europeu han de ser exactament els mateixos que els diputats catalans i altres trobin al Congreso de los Diputados. Per acabar amb la discriminació lingüística, cal que els diputats puguin fer tota la seva feina en català (actiu quan són ells els parlen o els que redacten un document; passiu quan segueixen una sessió gràcies a la interpretació o quan llegeixen qualsevol document de treball).

Cal que la *tolerància* del català no sigui un nou exercici de supremacisme lingüístic, en atorgar més drets als parlamentaris castellans que a la resta. Fa molt de temps que sostenim accions de defensa del català, però continuem reculant. Hem d'assumir que la millor defensa és l'atac: cal denunciar el supremacisme espanyol que ens nega els mateixos drets lingüístics que s'atribueixen a ells. És una qüestió de justícia lingüística i en contra del racisme lingüístic, d'acord amb els criteris de la Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància (ECRI) del Consell d'Europa. Aquesta batalla directament beneficiarà només uns pocs catalans, però indirectament ens dóna l'oportunitat de *desnormalitzar* el supremacisme castellà, aquell que troba denunciabile que a una escola de Catalunya la vehicularitat en la

llengua del territori sigui la mateixa que hi ha a qualsevol escola de qualsevol país castellà.

Cal que els nostres polítics deixin de comprar aberracions com ara que de dues llengües cooficials una sigui orwel·lianament més oficial que l'altra o com un plurilingüisme de segona (de l'u per cent de la seva activitat) per als diputats catalans. Cal que no acceptin cap model de funcionament en què ells no tinguin els mateixos drets que tenen els espanyols a l'europarlament i cal que aquesta discriminació, si s'arribés a produir, sigui duta a Europa.

Barcelona, sis de setembre del 2023